

CE-AU CITIT
JUNIORII
în ianuarie

Autori și ilustratori
români

RECOMANDĂRI
de lectură de la
profesorul
Doru Căstăian

HUMANITAS Junior

o revistă prietenă cu imaginația

Nr 2 / ANUL III / 24 FEBRUARIE 2022

apare în ultima joi a fiecărei luni

www.humanitasjunior.ro

TOP 10 ianuarie 2022

AUTORI ȘI ILUSTRATORI ROMÂNI

Dragi juniori,

Știm cât de mult vă plac cărțile scrise și ilustrate de autori și ilustratori români. Ne amintim de la evenimentele din librării și de la târgurile de carte cât de bucușoși ați fost de fiecare dată să îi cunoașteți pe cei care le scriu și le ilustrează și să luați autografe pe volumele proaspăt cumpărate. Ei bine, anul acesta lansările și târgurile se vor relua, iar noi suntem încântați să vă spunem că veți avea ocazia să îi întâlniți în carne și oase pe autorii și ilustratorii români care au colaborat la cele mai noi cărți Humanitas Junior. Până atunci însă, vă invităm să îi cunoașteți prin intermediul unor interviuri, mai întâi pe trei dintre autorii ale căror cărți le vom publica în primăvara aceasta, iar în numărul viitor, pe ilustratorii care ne-au făcut bucuria să le ilustreze atât de minunat.

MIRCEA DRAGU

Marea aventură a micii
albine Mitsu

Sau cum a ajuns în
Europa arma secretă a
albinei japoneze, Nihon
Mitsubachi

Ilustrații de Bajkó Attila

O carte în versuri, de un farmec aparte și cu un ritm amintind de cărțile cu Apolodor, care spune povestea lui Mitsu, o albină europeană neînfrică, ce pornește în aventura vieții ei. Cu zăpă și învoire de la regina stupului, albina noastră pleacă spre Orientul Îndepărtat, ca să învețe de la albinele nipone tactici de apărare împotriva viespii mandarine, o lighioană de mărimea unei vrăbii, care atacă stupii. În Țara Soarelui Răsare, Mitsu descoperă cât de importante sunt seriozitatea, răbdarea și munca în echipă și află secretul cu ajutorul cărui poate învinge înfricoșătoarea viespe. Vreți să-l aflați și voi?

Foto © Adrian Danciu

Timișoreanul Mircea Dragu, de profesie psiholog, este un om implicat în viața cetății, atât în plan civic, cât și cultural. În perioada facultății a fost de două ori director al festivalului studentesc StudentFest și a continuat să activeze, la început ca voluntar, apoi ca manager de

Humanitas Junior: Sunteți psiholog cu o carieră îndelungată în domeniu, ce anume v-a îndemnat să vă adăugați la CV „autor de cărți pentru copii”?

Mircea Dragu: E ceva ce a venit natural, nu a făcut parte dintr-un plan de îmbogățire a CV-ului. Este pasiunea mea, una complementară activității profesionale. Cred că este important să încercăm să avem o paletă mai largă de preocupări și surse de satisfacție, să nu ne limităm, așa cum multă lume tinde să facă, la familie și la profesie, indiferent cât de importante și aducătoare de satisfacție ar fi acestea. Literatura, în

proiect, expert extern sau ca psihoterapeut, în diverse organizații din zona civică sau din cea de sănătate (Salvați Copiii, Icar, Centrul Euroregional pentru Democrație etc.), activitatea sa fiind recompensată cu premii naționale și internaționale, între care la Gala Premiilor Societății Civile și la Regional NGO Fair. În paralel cu activitatea profesională, coordonează activitatea unei școli de arte marțiale de origine japoneză și a inițiat și coordonat diverse activități de educație complementară, inclusiv de cultură și spiritualitate orientală (în principal japoneză). Pasionat de fotografie, a avut expoziții în România și în Serbia. *Marea aventură a micii albine Mitsu: Sau cum a ajuns în Europa arma secretă a albinei japoneze, Nihon Mitsubachi* este prima sa carte.

special poezia, a făcut parte constant din viața mea, așa cum a făcut și este parte din cea a copiilor mei. Această carte este în primul rând un mod de exprimare a afecțiunii mele pentru ei, și, da, are legătură cu relația mea veche cu poezia. Le sunt recunoscător copiilor mei pentru multe lucruri, și faptul că m-au reaproiat în acest fel de literatură este unul dintre ele.

Humanitas Junior: Cum de v-ați gândit să scrieți tocmai o poveste în versuri, și încă una japoneză?

Mircea Dragu: Cultura japoneză exercită

o mare fascinație asupra multora dintre noi, iar cei care practică arte marțiale de sorginte orientală pot transforma această fascinație în prilej de studiu, de practică. În plus, chiar fără a avea aplecarea sau competențele unui Nabokov pe linie de entomologie, am fost interesat de modul în care funcționează lumea insectelor și am citit și urmărit materiale din acest domeniu. Când am aflat care este modul în care răspund albinele japoneze în fața pericolului reprezentat de viespea orientală, am văzut aici o metaforă a secretului succesului civilizației japoneze, și mi-am spus că ar fi păcat să nu fie valorificată. Am încercat să o repovestesc într-o formă care să le fie accesibilă copiilor mei, precum și altora de vârsta lor, și mi-am propus să fie și ceva care să stimuleze curiozitatea copiilor și părinților, inclusiv în privința vocabularului limbii române.

ADRIANA ȘTEFAN

Povești pe nerăsuflăte

Ilustrații de Daniela Olaru

Pentru juniorii care ar vrea să citească povești în care eroii să semene cu ei, iar lumea în care se desfășoară aventurile să aducă cu orașul lor, totul însă presărat cu o doză bună de „neobișnuit” și „misterios”, am pregătit un volum de povești scrise cu inteligență și haz, în care prințelese devin independente, copiii ajung să-i ducă pe părinți la școală, prinții să locuiască la bloc, iar pisicile să danseze pe mese. Adriana Ștefan este numele care se ascunde în spatele unuia dintre cele mai bune site-uri de literatură pentru copii de la noi, dridriana.ro.

Adriana Ștefan s-a născut la Vatra Dornei, și-a făcut studiile universitare la ASE București, iar studiile postuniversitare în Franța, la Université d’Orléans și la Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne. În ciuda parcursului profesional în domeniul financiar, pasiunea pentru scris pe care o are din copilărie nu a

Humanitas Junior: Când și cum au apărut poveștile în viața dumneavoastră și, mai ales, cum de v-ați gândit să începeți să scrieți povești?
Adriana Ștefan: Mi-a plăcut dintotdeauna să citesc povești. Nu știu cum a început totul, dar bănuiesc că oamenii din jurul meu au avut un rol foarte important. Îmi amintesc că în clasele primare mă fascina biblioteca școlii – o încăpere strâmtă, ticsită cu cărți, în care îmi petreceam adesea timpul după ore. Îmi mai amintesc și de vacanțele de vară în care jucam cu prietenii „Fazan” pe autori și pe povești citite. Am redescoperit poveștile citind împreună cu copiii mei și m-am minunat cât de profunde pot să fie și câte întrebări complicate pot să ascundă. Restul a venit de la sine: drumurile prea lungi sau serile în care somnul nu se lepea de copii au fost ocaziile perfecte pentru a inventa povești. În momentul în care mi-am dat seama că s-au adunat prea multe și că încep să incurc personajele și să uit detalii importante, a apărut întrebarea: cum ar fi, oare, dacă le-aș scrie?

Humanitas Junior: Prin ce se deosebesc poveștile pe care le-ați scris de cele clasice?
Adriana Ștefan: După părerea mea, poveștile (mai vechi și mai noi) vorbesc cam despre aceleași emoții: bucurie, frică,

VLAD STROESCU

Povești somnifere

Ilustrații de Andreea Dobreci

O carte de povești de adormit copiii de la un autor cunoscut publicului în calitate de psihiatru. Vlad Stroescu a început să imagineze povești cu întorsături neașteptate pentru fiecele lui și, văzând că și-a cucerit publicul, anul acesta s-a gândit să le împărtășească și cu alți copii.

Vlad Stroescu a absolvit Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București, iar din 2004 lucrează în psihiatrie. Datorită profesiei, este interesat și de științele sociale. Este editorialist la revista *Viața medicală* și semnează diverse articole în *Dilema veche*. A debutat în literatură în 2007 cu povestirea *Sfântul Craiu Mutu*, publicată în *Time Out*. După cum scrie pe blogul personal, e francofil, meloman și biciclist. Interesul pentru literatură pentru copii s-a născut din fireasca nevoie de a le spune povești seara celor două fiice. Pentru că adormea mereu înainte de a le termina, iar materia lor se amesteca cu aceea subtilă a viselor, le-a scris, ca să nu le uite. Pentru că orice poveste cu adevărat bună provoacă uimire, Vlad Stroescu crede că, în sensul acesta, poveștile pentru copii sunt cele mai bune și mai grele și, de asemenea, că sunt cel mai sănătos mod în care părinții își pot dărui visele mai departe, copiilor.

Humanitas Junior: Cum se nasc poveștile în familia Stroescu?
Vlad Stroescu: Familia Stroescu locuiește chiar deasupra unui mare zăcământ de povești, e foarte ușor să ajungem la ele, doar înțepăm aerul cu degetul și ele țâșnesc imediat. Așa a fost mereu, de când eram eu mic și tatăl meu era un mare povestitor. Uneori nu trebuie să facem nimic, poveștile ne fac surprize și ne vizitează neinvitate. De exemplu, zilele trecute mâncam o pizza și ne-am trezit la masă cu o poveste despre o prințesă care a fost răpită de zmeul viselor și nu puteai ajunge la ea decât adormind și visând că visezi, iar în acel vis visei tot că visezi, și tot așa până la capătul viselor, întrebându-ne ce lume extraordinară trebuie să fie acolo; în acest scop, ne-am uitat la poze cu pești abisali, care arată înspăimântător, dar și foarte caraghios. Poveștile, odată ce te

Recunosc că mi-a făcut plăcere acest joc. Și, evident, a fost un fel de omagiu adus savurosului *Apolodor* al lui Gellu Naum.

Humanitas Junior: Cu ce mesaj ați vrea să rămână copiii după ce vor citi cartea dumneavoastră?
Mircea Dragu: Această poezie a fost una „de uz intern” până în perioada pandemiei. Timpii morți din viața profesională și chiar din cea personală de la începutul acestei perioade complicate pentru cei mai multi dintre noi i-am valorificat parțial rearanjând această poezie, ocazie cu care mi-am dat seama că este uimitor de potrivită pentru contextul pe care îl traversam. Eram o comunitate care avea nevoie să lucreze în echipă în fața unui „pericol din Orient”. Aș mai vrea să menționez că, deși poezia a fost scrisă pentru copiii mei, ea e dedicată

părăsit-o niciodată, așa că din 2017 s-a hotărât să și-o asume. Astfel, a frecventat atelierele de literatură pentru copii organizate de *Revista de povestiri*, a participat la proiectul colectiv www.noipovesti.ro coordonat de scriitoarea Adina Popescu, iar în 2020 și-a lansat propria

uimire, tristețe... ceea ce diferă este modul de abordare, în funcție de preocupările și de provocările fiecărei generații. Mi-ar plăcea ca în poveștile mele să se poată regăsi copiii de azi, cu emoțiile, nedumeririle și spaimele lor. Până la urmă, eu nu fac altceva decât să surprind întâmplări simple care pot părea lipsite de sens în ochii adulților, dar care în ochii unui copil pot căpăta dimensiuni uriașe. Nu îmi propun să îi învăț neapărat ceva pe copii prin poveștile mele. Îmi propun, mai degrabă, să-i încurajez să-și lase imaginația s-o ia razna și să descopere lumea în ritmul și în felul lor.

Humanitas Junior: Cum vă vin ideile și inspirația? Cum se scrie, de fapt, o poveste „contemporană”?
Adriana Ștefan: Poveștile pe care le scriu sunt inspirate din tot felul de detalii ale unei zile obișnuite și aduc în prim plan, cel mai adesea, personaje banale. Că se mai întâmplă ca aceste personaje să înceapă subit să zboare sau să facă tot felul de trăsnăi... de vină este doar imaginația! Acesta este farmecul poveștilor pentru copii: totul este posibil. Personajele evoluează sau fac anumite lucruri ținând cont de reguli numai de ele știute. Ideile apar de niciunde și de cele mai multe ori îmi dispar din minte la fel de repede cum au venit. Dar când o idee revine

prind, te trag până foarte departe, în călătorii uimitoare, și nu te mai lasă să te ridici de pe scaun!

Humanitas Junior: Dacă ați fi un personaj, în ce poveste v-ar plăcea să locuiți?
Vlad Stroescu: Locuiesc deja în povestea mea de bază, de care sunt foarte mulțumit. Toți avem o poveste-mamă, în care locuim mult și la care ne întoarcem mereu. Singura problemă e că e tare greu să îți scrii singur povestea. Unele capitole îți aterizează în cap precum nicovala din desenele animate... Dar poți oricând să adaugi înflorituri și mai ales, ton și muzică. Felul în care spui o poveste, sau o cânti, poate să schimbe totul, chiar dacă firul poveștii rămâne același. De asta e bine să le spunem povești și bebelușilor, chiar dacă încă nu înțeleg cuvintele, înțeleg bunătatea și minunarea din tonul vocii.

Humanitas Junior: Care-i diferența între o poveste publicată pe un site și cea publicată într-o carte? Și de ce ar trebui să mai citească copiii din ziua de azi, când ecranele sunt o „distracție” mult mai la îndemână?
Vlad Stroescu: Cum ai vrea să ți se spună o poveste? Să ți-o spună mama, sau un robot? Robotul pare distractiv, dar el nu poate imita muzica și bunătatea vocii mamei. Cam așa e și cu cărțile, pur și simplu hârtia, în mod misterios, păstrează mai bine căldura unei povești, ba chiar îi aduce ceva nou, un miros aparte... Cât despre distracție, cele care sunt la îndemână sunt cele mai satisfăcătoare. E mult mai la îndemână să mănânci o amandină decât să te duci până la malul mării iarna, dar e de o mie de ori

deopotrivă și copiilor, tinerilor și adulților, colegi învățăcei și instructori, cu care ne antrenăm în dojo-ul de karate, acel loc special în care am învățat și învățăm mereu unii de la alții. E un proverb african care spune că cei care vor să călătorească repede au nevoie să călătorească singuri, iar cei care vor să ajungă departe au nevoie să meargă împreună. Nu cred că există un singur răspuns bun la toate situațiile din viață. Probabil că uneori avem nevoie să călătorim singuri, alteori în grup, dar e important să nu uităm că noi trăim și funcționăm în comunități, că facem parte din niște sisteme. În absența unor comunități sănătoase suntem nu doar mai săraci, ci și mai expuși la pericole, sau putem deveni chiar noi pericolul. Cred că acesta este mesajul pe care aș vrea să îl transmit copiilor și nu numai lor.

platformă de povești pentru copii, www.dridriana.ro. *Faptul că poveștile postate și-au câștigat între timp tot mai mulți cititori a încurajat-o să facă pasul spre o carte care să-i poarte semnătura.*

(nu neapărat sub aceeași formă) este un semn clar că merită transformată în poveste. Nu știu dacă există vreo rețetă anume pentru a scrie o poveste contemporană. Încerc să scriu punându-mă în papucii copiilor, folosind un limbaj limpede, fără cuvinte în plus și fără diminutive. După părerea mea, copiii au nevoie să fie luați în serios și să nu fie judecați pentru ceea ce simt sau pentru ceea ce nu știu. Îmi plac poveștile care ne trag de mână și lasă în urma lor semne de întrebare. Cel mai mult îmi doresc de la o poveste să deschidă porți și să mă facă să mă gândesc la ea și după ce am trecut de cuvântul „sfârșit”.

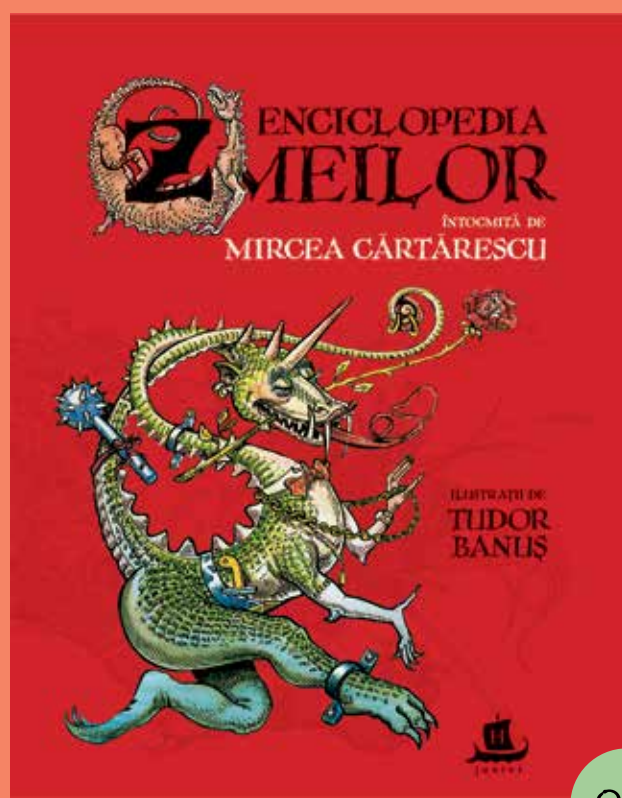

mai plăcut să simți nisipul și când e rece, să te ia pe sus briza de Crăciun ca pe un zmeu și să simți mirosul de alge combinat cu cel de sobă, decât dulceața de cinci minute a amandinei. Iar dacă tot mănânci amandine ca să prelungesti plăcerea, până la urmă te îmbolnăvești. Și ce poveste să spui după o amandină? Poveștile sunt adevărata noastră bogăție. E dragut să joci Roblox cu prietenii și putem să ne jucăm oricând, dar dacă nu faci nimic altceva decât să joci Roblox toată ziua, o să fii un om mai sărac când vei fi mai mare...Mă iertați, eu sunt și tată și trebuie să vă țin și morală din asta.

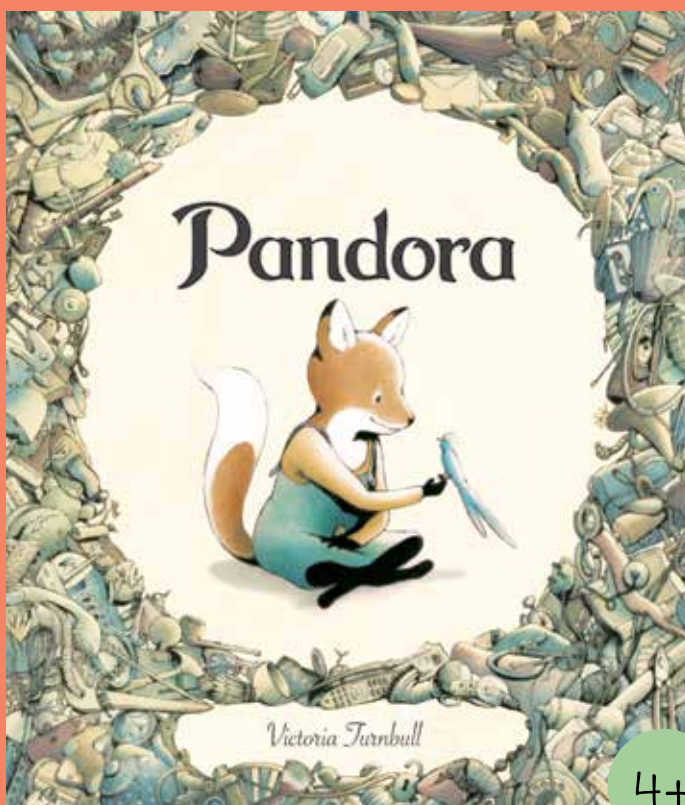
LECTURĂ PLĂCUTĂ, DRAGI COPII!

Cărți de citit și iubit recomandate de profesorul Doru Căstăian

8+

„Enciclopedia zmeilor întocmită de Mircea Cărtărescu, cu ilustrații de Tudor Banuș, este o carte cum nu e alta din multe puncte de vedere, o carte care se adresează oricărei minți, oricărei vârste și oricărei dorințe averse de a vedea dincolo de zidul opac și de griul pereților realității de fiecare zi.“

4+

„Victoria Turnbull creează, prin *Pandora*, o poveste nu doar frumoasă și sensibilă, ci și o poveste înțeleaptă despre ceea ce ne împlinește, despre ceea ce face ca zilele noastre să merite trăite.“

3+

„Vă invit să-i fiți alături lui Swimmy în această călătorie fantastică, profundă, la capătul căreia veți fi cu siguranță ceva mai înțelepți și, de ce nu, mai ceva mai bucuroși și mai fericiți să luați parte la o aventură atât de frumoasă și minunat ilustrată.“

CITEȘTE CU MIHNEA ȘI CÂȘTIGĂ O BIBLIOTECĂ!

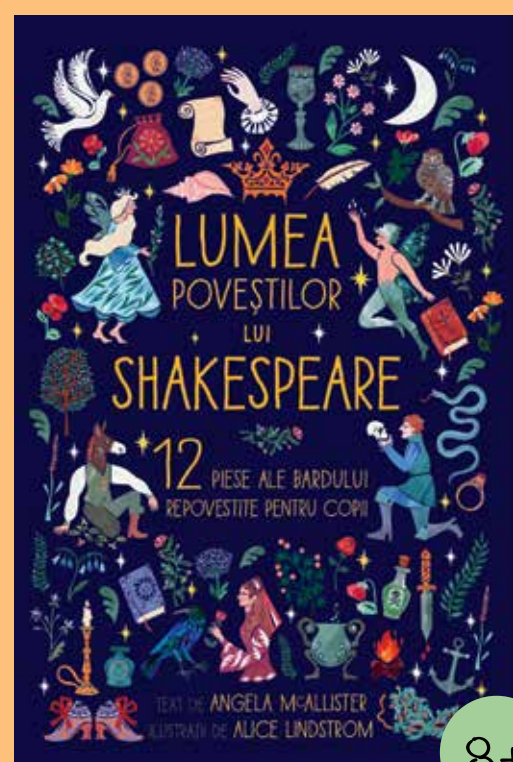

Dragi juniori, în luna februarie, Mihnea a citit Dante, *Divina comedie povestită pentru copii*, de Corina Anton, cu ilustrații de Mihail Coșulețu, *Povești pentru copii fericiți*, de Alex Rovira și Francisc Miralles, și *Lumea poveștilor lui Shakespeare: 12 piese ale bardului povestite pentru copii*, de Angela McAllister. Toate cărțile prezentate de Mihnea pe pagina de Facebook a Humanitas Junior în decurs de un an vor ajunge în biblioteca unei școli sau grădinițe în urma concursului „Câștigă o bibliotecă!“

5+

Traducere de Camelia Dinică

8+

Traducere de Maria Rizoiu

8+

DIN CARTE ÎN CARTE PÂNĂ DEPARTE

De Ziua Națională a Lecturii, Liana Alexandru le-a pregătit copiilor din Clasa Pregătitoare B de la Școala Gimnazială nr. 197 din București un atelier de lectură cu *Swimmy* și *Frederick* de Leo Lionni. Micii cititori frumoși și curioși au aflat ce înseamnă curajul de la peștișorul Swimmy și cum razele de soare, culorile și cuvintele adunate de șoricelul-poet Frederick ne înveslesc zilele gri de iarnă.

ȘTIRI

Câștigătorii concursului „Citește-mi o poveste!“, organizat de directoarea Grădiniței nr 149 din București, Elena-Cristina Radu, educatoarea Lelia Buric și colegile lor, au primit cartea *Spune-mi o poveste, te roog!* Ghid practic pentru părinți care cred în puterea cuvintelor de Elaine Reese și minunata serie *Secretele fabulelor* după La Fontaine, de Alexandre Jardin și Fred Multier.

CĂRȚI IUBITE, CITITORI PASIONAȚI

(<http://elenascrie.blogspot.com>)

(@citori_feroce)

(Nona Rapotan)

POVESTEA DE LUNA ASTA

Dragi juniori și dragi părinți, știm că în toată țara sunt mulți copii talentați, ale căror creații literare merită să fie cunoscute, așa încât ne-am gândit ca, până ce vom da startul celei de-a treia ediții a concursului nostru *Vreau să fiu povestitor la Humanitas Junior!* să găzduim lunar în paginile revistei câte o poveste scrisă de voi.

Povestea de luna asta vine de la Vlad Andrei Enache, unul dintre câștigătorii concursului „Vreau să fiu povestitor la Humanitas Junior!“ ediția 2020. Vlad locuiește în Câmpulung Muscel, e pasionat de tenisul de masă și participă la concursuri naționale. Deși, în afară de educație fizică, îi place matematica, scrisul și cititul rămân între preocupările lui constante.

Jucătorul

Vacanță! În sfârșit pot sta în fața PC-ului mai mult, fără să îmi spună ai mei că am teme. Aveam să aflu însă curând că nu va fi deloc așa cum îmi închipuiam și că voi pleca chiar a doua zi într-o tabăra medievală ca să scap de „influența negativă” pe care o au jocurile video asupra copiilor“. Din fericire, mergeam împreună cu prietenul meu cel mai bun, Victor. De fapt, Victor este singurul meu prieten. Că și mine, e considerat un ciudat. Eu, pentru că joc toată ziua jocuri video, iar el pentru că toată ziua povestește chestii de necrezut și susține că i s-au întâmplat chiar lui. De aceea și intra mereu în bucluc. Drumul cu autocarul până la destinație a fost foarte lung, mai ales fiindcă în fața noastră se așezase nesuferita de Iza, o fată roșcată și pistriuiată care vorbea încontinuu. Pe mine m-au mai salvat căștile. Am dat muzica la maxim și am început să mă uit pe geam. Victor în schimb, a fost chiar încântat să povestească cu ea tot felul de bazaconii! Am pus totul pe seama faptului că a stat în soare prea mult. După niște ore bune, am ajuns, în sfârșit, la destinație. Tabăra Cavalerilor era mult mai cool decât am crezut – săli de scrimă, tir cu arcul, curs de jonglerii, inițiere în călărie, teatru interactiv, ateliere de artă, confecționări de steaguri, paintball – chiar nu aveai când să te plictisești. În plus, nu lipseau înghețata, popcornul și mâncarea mea preferată, pizza. Zilele zburau una după alta, iar noi ne gândeam oare ce putea fi mai bine de atât?! Lucrurile s-au schimbat însă când Sabia de aur – simbolul taberei noastre – a dispărut, iar noi am devenit principalii suspecti, deși nu era nimic care să ne învinovățească. Onoarea noastră era în joc, așa că am fost obligați să descoperim adevărul și să recuperăm sabia. Era o piesă de dimensiuni mici, însă un adevărat simbol în jurul căruia era construită întreaga mitologie a taberei. Nu aveam nicio idee de unde să începem căutările. Pădurea din jur părea un bun loc de pornire, așa că eu și Victor am pornit ca niște adevărați cavaleri să cutreieram codrul verde ca să dăm de urma hoțului. Cu ochii în patru înaintam încet spre inima pădurii, speriați când de foșnetul unui tufiș, când de zborul și croncănitul ascuțit al unor ciori.

Trecuse mai bine de o oră și jumătate, iar noi nu înaintaserăm deloc în misiunea noastră. Părea că ne învârtim în cerc. După o vreme, am ajuns în apropierea unui luminiș în mijlocul căruia se găsea o căsuță cochetă. Un lătrat fioros ne-a umplut de spaimă. Oare aveam să fim sfâșiați? Am simțit cum colții unei dihanii se înfig în manșeta blugilor mei și îi scutură. Scurta mea viață mi-a trecut prin fața ochilor. Asta a fost! Liniștea s-a așternut peste tot. Am deschis încet ochii și m-am uitat către picioare. Doi ochi ca două mărgeluțe negre și cel mai simpatic botic de cățeluș se uitau rugători la mine și la mingiuța pe care o depusese la picioarele noastre. Era cea mai adorabilă invitație la joacă pe care o putea adresa un cățel. Nu aveam cum să o refuzam. După câteva minute de joacă, alergat și tăvăleală cu noul nostru prieten, ne-am amintit că totuși ne aflăm într-o misiune și am pornit spre casă, gândindu-ne că poate vom reuși să găsim o pistă. Nu am apucat să ciocănim, pentru că de dincolo de ușă se auzeau numai împușcături și sunete înfricoșătoare. Oare nimeriserăm în mijlocul unei răfuieli între bande rivale? Cu inima cât un purice ne-am strecurat înăuntru, fiind convinși că acolo are loc o luptă pe viață și pe moarte. Am fost uimiți să vedem chiar în fața noastră un ecran mare cât tot peretele pe care se desfășura un joc virtual sângeros. În living nu era nimeni. În singura secundă de liniște, am spart din greșeală un balon de gumă de mestecat, iar asta a făcut ca din canapea să apară un cap cu păr creț, care ne-a evaluat dintr-o privire. Tipul ăsta nu era așa fioros pe cât mi-am închipuit. Era doar un puști. — Se pricepe vreunul dintre voi să joace? Am ridicat timid o mână. Crețul mi-a aruncat un controler și în câteva minute eram cei mai buni parteneri. Ne înțelegeam din priviri și am reușit să restabilim egalitatea de forțe în lupta virtuală. Cu *high score* la *kill*-uri am învins detașat. Mi-a întins mâna și abia atunci am făcut cunoștință: — Sunt Vlad, *nick name*-ul meu în joc este The Galaxy Winner, dar fără tine nu reușeam să câștig această bătălie. Am rămas cu gura căscată! — Glumești? De atâta timp te urmăresc în joc, ești idolul meu!

— Nici tu nu te descurci deloc rău, cred că putem face echipă bună de acum încolo! Să fac echipă cu The Galaxy Winner, asta chiar era ceva de necrezut! Eram convins că moneda strălucitoare pe care o purtam mereu la mine era talismanul norocos care îmi facilitase întâlnirea cu cel pe care îl admiram de atâta timp. M-am gândit să i-o ofer lui, dar nu o mai găseam. — Cred că mi-am pierdut moneda norocoasă, care m-a adus la tine. Am avut-o în buzunar când ne-am jucat cu cățelul, afară. — A, l-ați cunoscut pe Mrs. Spark. Am o idee unde ar putea fi moneda ta. Spark e un cățel foarte jucăuș. Cum vede ceva strălucitor, îl fură și îl îngroapă pe lângă cușcă lui. Haideți să vedem pe unde și-a ascuns comoara de data aceasta. Lângă cușcă, Spark tocmai terminase de acoperit cu pământ o mică groapă. N-a fost prea încântat când ne-am apucat să-i stricăm munca, însă roadele nu au întârziat să apară – pe lângă moneda mea am mai găsit: un nasture auriu, un șurub, un inel, un bănuț și un capac de pix în care se auzea ceva blocat. Vlad ne-a ajutat să scoatem pandantivul înțepenit care era chiar sabia de aur în căutarea căreia plecasem. Misiune îndeplinită! Vlad și Spark ne-au însoțit până la tabără, iar pe drum am discutat despre tot felul de strategii pe care le abordăm în cadrul jocurilor. Am făcut schimb de numere de telefon și am stabilit următoarea întâlnire virtuală. La Tabăra Cavalerilor am fost primiți ca niște eroi, și toată lumea vorbea cu admirație despre noi. În cadrul unei ceremonii speciale am primit titlatura VSK-Very Special Knight (OMG). Abia așteptam să văd fața colegilor mei când aveam să le povestesc ce tari suntem! Când tabăra s-a terminat, aveam deja câteva zeci de prieteni amândoi! Am urcat în autocarul care ne ducea spre casă și am văzut-o pe Iza lângă singurele locuri libere. Parcă nu mai părea așa nesuferită. — Vrei o gumă de mestecat? m-a întrebat ea imediat ce m-am așezat. Wow, are chiar aroma mea preferată, de pepene galben! În curând aveam să ajung acasă și să intru în jocul virtual alături de noul meu prieten, The Galaxy Winner.

CĂRȚI PENTRU PĂRINȚI

Steve Biddulph

Cum să ne creștem băieții în secolul 21

Bestseller internațional, tradus în 30 de limbi și vândut în peste un milion de exemplare, cartea lui Steve Biddulph i-a ajutat pe părinții de pretutindeni să-și înțeleagă, în sfârșit, fiii. Acum, într-o ediție adusă la zi, pentru părinții secolului 21.

Să crești un băiat fericit, iubitor și responsabil în zilele noastre nu-i lucru ușor. Steve Biddulph trece în revistă toate provocările care apar încă de la nașterea copilului – primii pași, prietenii, școala, temele, sportul, internetul, sexul, violența, tentația drogurilor și a alcoolului – și oferă soluțiile potrivite nu doar pentru cuplurile de părinți, ci și pentru mamele și tații singuri. Scrisă cu căldură și umor și întemeiată pe deceniile de experiență a autorului ca psiholog și tată de familie, cartea îi învață pe părinți cum să le ofere copiilor îndrumarea de care au nevoie pentru a reuși în viață.

„Steve Biddulph este un fenomen editorial.“
The Times

„O carte plină de înțelepciune despre ce înseamnă să treci de la copilărie la adolescență și maturitate și cum să-l ajuti pe fiul tău de-a lungul acestui drum.“
The Independent

Ce lucruri interesante urmează

În această carte vom cerceta un număr important de descoperiri revoluționare în înțelegerea băieților. În următorul capitol vom explica mai întâi cele trei etape distincte ale dezvoltării:

1. De la naștere la șase ani – anii când învață să iubească;
2. De la șase la 14 ani – anii când tatăl contează cel mai mult;
3. De la 14 ani până la maturitate – anii când

băieții au nevoie de mentori și alți adulți care să-i păstorească, în afară de părinții lor. Cunoscând aceste etape, veți fi mai pregătiți și mai relaxați cu toate câte vor urma și veți ști cum să le faceți față. În al treilea capitol, vom examina efectul hormonilor asupra comportamentului băieților și vom încerca să-i ajutăm pe cei din urmă să-și stăpânească această etapă a dezvoltării. În al patrulea capitol vom arăta în ce fel sunt vulnerabile creierile băieților și cum pot fi aceștia stimulați să comunice cu mai multă ușurință. Când stați de vorbă cu băieții și le spuneți povești, le dezvoltați conexiunile cerebrale, ceea ce-i ajută să se exprime mai bine cu ajutorul cuvintelor sau sentimentelor. Lumea nu mai are nevoie de bărbați care să se lupte cu taurii, ci de bărbați care să știe să se poarte. Apoi vom vorbi despre rolul vital al taților și cum să vă descurcați chiar dacă nu ați avut un tată tocmai bun. Cei mai mulți bărbați, se pare, vor să suplinească ceea ce le lipsea tatălui lor, dar nu știu întotdeauna cum s-o facă. Revoluția paternității a fost una dintre cele mai fericite schimbări din ultimii treizeci de ani. Dacă sunteți mamă singură și citiți această carte, vă vom spune ce puteți face ca să fiți sigură că fiul dumneavoastră va avea parte de bărbați cu influență pozitivă în viața lui. Pe urmă vom vorbi despre băieți și sex, din moment ce este un aspect esențial care le poate face viața fericită sau mizerabilă, în funcție de felul în care este abordat. Apoi, din moment ce școala este locul unde

își petrec jumătate din timp, există un capitol despre cum poate fi îmbunătățită considerabil această experiență. În încheiere, ne vom referi la sport, care poate fi primejdios atât pentru corpul, cât și pentru sufletul băieților, deși, când este practicat așa cum trebuie, le poate fi benefic. Băieții au nevoie de sport, așa că noi avem nevoie ca sportul să fie făcut ca la carte. Și, la finalul finalului, vom discuta despre felul în care întreaga comunitate îi poate ajuta pe băieți să devină bărbați, pentru că părinții nu o pot scoate la capăt fără ajutor. V-am stârnit interesul? V-am pus pe gânduri? Atunci e timpul să începem. Băieții pot fi extraordinari. Noi îi putem face să fie așa. Secretul este să îi înțelegem.